

Ὁ τύπ. *γαρνιάζω* ἐκ τοῦ *ἀρνιαζώ* κατ' ἀντιμετάθεσιν.
Ἐπὶ νηπίων καὶ παιδίων, κλαίω γοερῶς καὶ παρα-
τεταμένως, μελανιάζω ἀπὸ τὸ πολὺ κλάμα ἐνθ' ἄν.:
Τοῦ μονοῦ γάρνιασι Λέσβ. Πρέπει πὺς εἶναι ἀρρω-
στημένο τὸ παιδί καὶ ἰὰ φτὸ ἀρνιαζέει ἐτὸς Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.) Τὸ παιδί γάρνιασε ἔς τὸ κλάμα Κύθηρ. Συνών.
ιδ. ἐν λ. *γαρίζω* 3.

γαρνιάρης ἐπίθ. Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάρνιο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.
Στρεψόδικος, δόλιος (ἐπὶ παικτῶν). Συνών. γάρνιος.

γάρνικο τό, Σύμ.

Οὐδ. οὐσιαστικοπ. τοῦ ἐπίθ. *γάρνικος, ὃ ἐκ τοῦ
οὐσ. γάρνιο καὶ τῆς καταλ. -ικός.

Κατὰ πληθ. συνήθως, αἱ στρεψοδικίαι, αἱ ἀπάται (ἐπὶ
παιγνίων): Τὰ γάρνικα σου νὰ λεβάρης (νὰ σταματή-
σης τὰς στρεψοδικίας). Συνών. γάρνιο.

γαρνιμέντο τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) γαρλιμέντο Ἡπ.
(Ἑλλην.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *guarnimento* = ἐφόδιον, ἐξάρτημα.

Δαντέλα ἢ ἄλλο κόσμημα ἐγχρωμον, χρησιμεῖον
πρὸς διακόσμησιν τῶν γυναικείων ἐνδυμάτων, ἰδίως
κατὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν ἐνθ' ἄν. Συνών. γαρνιτούρα 1.

γάρνιο τό, Κῶς Σύμ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gagno* = δόλος, ἀπάτη. Διὰ τὴν ἀνά-
πτυξιν τοῦ ρ, πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γαρνίρω,
βλ. Φ. Κουκουλ., Λεξικογρ. Ἀρχ. 4 (1917), 87.

Ἡ ἀπάτη, ἡ στρεψοδικία, ὁ δόλος (ἐπὶ παιγνίων κυ-
ρίως) ἐνθ' ἄν.: Τὸ γάρνιο ἔδὸ θέλει ὁ Θεὸς Σύμ. ἔ
βιάν-νουν δόπο τὰ γάρνια αὐτόθ. Μὴ γάρνης γάρνια
(μεταξὺ παιδίων) αὐτόθ. ἔν δὸμ βαίζ-ζομεν εὐτόγ-για-
τὶ κάμνει γάρνια Κῶς. Συνών. ζαβολιά.

γάρνιος ἐπίθ. Σύμ. γάρνης Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάρνιο. Ὁ τύπ. γάρνης κατ' ἀναλο-
γικὸν μετασχηματισμὸν πρὸς τὸ οἶονει συνών. ψεύτης.

Ὁ στρεψόδικος, ὁ δόλιος, ὁ διαπράττων ἀπάτας (ἐπὶ
παικτῶν). Συνών. γαρνιάρης, ζαβολιάρης.

γαρνιρίζω Ἀθῆν. Σῦρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γαρνίρω, κατὰ μετασχηματισμὸν πρὸς
τὰ εἰς -ίζω, διὰ τὸν ἀόριστον. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ
1, 304.

Γαρνίρω, ὃ ιδ. Πβ. ἀγαρνίριστος.

γαρνίρισμα τό, σύνθηθ. γαρνίρισμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γαρνιρίζω ἢ γαρνίρω.

1) Ἡ ἐν γένει καὶ καθ' οἷονδήποτε τρόπον πρόσθετος
διακόσμησις ἐνδυμάτων ἢ ὑφαντῶν οἰκιακῆς χρήσεως,
σκευῶν ἢ ἐπίπλων, γλυκυσμάτων ἢ φαγητῶν, κλπ.
σύνθηθ.: Ἡθελε λίγο γαρνίρισμα τὸ φουστάνι καὶ θὰ
γινότανε πιὸ ὁμορφο. Οἱ κουβέρτες χρειάζονται πάντα
γαρνίρισμα. Ὡραῖο γαρνίρισμα ἔχει ὁ μπουφές της
σύνθηθ. Τὸ γαρνίρισμα τῆς τούρτας θέλει τέχνη Ἀθῆν.
κ.ά. Πολὺ σκοῦρο ἔναι τὸ φουστάνι καὶ θέλει γαρνίρι-
σμα ν' ἀνοίξη μιὰ ὕχιὰ (μιὰ νυχιά = ὀλίγον τι) Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Τὸ παπούτσι δὲν ἔχει καλὸ γαρνίρισμα
Πελοπν. (Κίτ.) Πβ. γαρνιτούρα 1. 2) Μεταφ.,
ἡ φραστικὴ διάνθισις τοῦ κυρίου θέματος λόγου ἢ ὁμι-

λίας δι' ἐπενθέτων στοιχείων σύνθηθ. Συνών. γαρνι-
τούρα 2.

γαρνιριστής ὁ, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαρνιρίζω ἢ γαρνίρω.

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὑποδηματοποιῶν, ὁ διὰ τῆς
μηχανῆς συρράπτων τὰ τεμάχια τοῦ ἄνω μέρους τῶν
ὑποδημάτων τεχνίτης ἐνθ' ἄν. Συνών. φοντιατζής.

γαρνιριστικά τά, Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαρνιριστής.

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὑποδηματοποιῶν, ἡ κατὰ ζεύ-
γος ὑποδημάτων διδομένη ἀμοιβὴ εἰς τὸν γαρνιρι-
στήν, ὃ ιδ.

γαρνίρω σύνθηθ. γαρνίρου Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) γκαρνίρω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *guarnire* = διακοσμῶ.

1) Διακοσμῶ κατὰ τινὰ τρόπον, στολίζω μὲ πρόσθετον
διακόσμησιν ἐνδύματα, ἐπιπλα, γλυκύσματα, φαγητά,
κλπ. ἐνθ' ἄν.: Ράβω ἕνα φουστάνι καὶ δὲν ξέρω μὲ τί
νὰ τὸ γαρνίρω. Παλιότερα τὰ κρεββατοσέντονα ἦταν
γαρνιρισμένα μὲ δαντέλα. Γαρνίρησα τὸ καπέλο μὲ
δυὸ φτερά ἄσπρα. Εἶχε γαρνίρει τὸ φόρεμά της μὲ βε-
λοῦδο. Τὸ ψητὸ νὰ μοῦ τὸ γαρνίρης με πατάτες τηγα-
νητές καὶ κολοκυθάκια σύνθηθ. Θὰ γαρνίρω τὴν τούρτα
μὲ κεράσια πολλὰ. Μετοχ. γαρνιρισμένος = διακο-
σμημένος, πεποικιλμένος σύνθηθ.: Εἶχαμε ψάρι γαρνι-
ρισμένο μὲ καρότα καὶ σέλινο σύνθηθ. Εἶχε μιὰ πολυ-
θρόνα Σκυριανὴ γαρνιρισμένη μὲ τὸ δικέφαλο ἀετὸ
Ἀθῆν. Φοροῦσε βλοῦζα γαρνιρισμένη μὲ ἄσπρο κορδο-
νάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. β) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν
ὑποδηματοποιῶν, συρράπτω διὰ τῆς μηχανῆς καὶ ποι-
κίλλω διὰ προσθέτων ραφῶν τὰ τεμάχια τοῦ ἄνω μέ-
ρους ὑποδημάτων Ἀθῆν. κ.ά. 2) Μεταφ., ποικίλλω,
διανθίζω τὸ κύριον θέμα λόγου ἢ ὁμιλίας δι' ἐπενθέτων
στοιχείων σύνθηθ.: Γαρνίρει πάντα τὴν κουβέντα του
μὲ νόστιμα ἀνέκδοτα. Ἐχει τὴ μανία νὰ γαρνίρη τοὺς
λόγους του μὲ στίχους Ἀθῆν. κ.ά.

γαρνιτούρα ἡ, σύνθηθ. γκαρνιτούρα Λεξ. Περίδ.
Βυζ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *guarnitura* = ἐξάρτημα.

1) Τὸ πρὸς διακόσμησιν ἐνδυμάτων κυρίως, ἀλλὰ καὶ
ἐπίπλων, γλυκυσμάτων κττ., ἢ πρὸς ἄρτυσιν φαγητοῦ
προστιθέμενον κατάλληλον συμπλήρωμα ἐνθ' ἄν.: Ἐβαλα
ἔς τὸ φόρεμά μου γαρνιτούρα δυὸ δάχτυλα βελούδο
Ἀθῆν. Σῦρ. κ.ά. Ἐφόρε ἕνα φουστάνι μὲ χίλιες δύο
γαρνιτούρες Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Οἱ πολλὰς γαρνι-
τούρες ἔς τὰ φουστάνια δὲ μ' ἀρέσουν ἐμένα Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.) κ.ά. Ἐφαγα ψητὸ μὲ μπόλικη γαρνιτούρα ἀπὸ
καρότα καὶ κολοκυθάκια βραστά Ἀθῆν. κ.ά. Συνών.
γαρνιμέντο. 2) Μεταφ., τὰ πρὸς διάνθισιν τοῦ κυρίου
θέματος λόγου ἢ ὁμιλίας χρησιμοποιούμενα ἐπένθετα στοι-
χεῖα σύνθηθ.: Ἄσε τίς γαρνιτούρες καὶ πές μας καθαρά
τί τρέχει. Ὁλο γαρνιτούρες ἀπὸ ἀστεῖα καὶ ἀνέκδοτα
ἦταν ὁ λόγος του Ἀθῆν. κ.ά. Συνών. γαρνίρισμα 2.

γαρνιτουρίζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαρνιτούρα.

1) Ράπτω σχοινίον κατὰ τὰ ἄκρα ἱστίου διὰ νὰ προ-
φυλάξω τοῦτο ἀπὸ ταχεῖαν φθοράν. 2) Μεταφ., πε-
ριττολογῶ, φλυαρῶ.

